

Civiele Procespraktijk

Nr. 41 – september 2017

De volgende onderwerpen worden behandeld:

- [Deels wel en deels niet verschenen gedaagden: verstekvonnis?](#)
- [Ook onder KEI mag kantoorbetekening](#)
- [Beroepstermijn verstrijkt nooit later dan drie kalendermaanden na uitspraak](#)
- ['Toets algemene voorwaarden cumulatief op oneerlijkheid'](#)

Deels wel en deels niet verschenen gedaagden: verstekvonnis? (HR 7 juli 2017, ECLI:NL:HR:2017:1274)

- Normaliter wordt in het geval er meerdere gedaagden zijn en tenminste één van hen in het geding verschijnt, tegen de overige gedaagden verstek verleend en tussen alle partijen één vonnis gewezen. Dat geldt als een vonnis op tegenspraak (art. 140 lid 1 en 3 Rv.). In deze zaak is één gedaagde verschenen. De vordering tegen deze verschenen gedaagde is ter comparitie ingetrokken. De procedure jegens hem is daarna doorgehaald en de vordering jegens de niet verschenen gedaagden is toegewezen. Zij stellen hoger beroep in.
- Het hof vraagt zich af of appel of verzet moest worden ingesteld. Het hof stelt de prejudiciële vraag of het vonnis een verstekvonnis is.
- De Hoge Raad beantwoordt deze vraag bevestigend. Art. 140 lid 3 Rv strekt ertoe tegenstrijdige uitspraken te voorkomen, doordat verschillende rechtsmiddelen worden aangewend door gedaagden tegen één vonnis.
Indien de verschenen gedaagden, voordat eindvonnis is gewezen, niet meer deelnemen aan de procedure, wordt de procedure alleen nog tegen de niet verschenen gedaagde(n) voortgezet. Er wordt dus uitsluitend vonnis gewezen tegen de niet verschenen gedaagde(n). Art. 140 lid 3 Rv is dus niet van toepassing, omdat het gevaar van tegenstrijdige uitspraken zich niet voordoet.

Ook onder KEI mag kantoorbetekening (HR 7 juli 2017, ECLI:NL:HR:2017:1278)

- Bij de Hoge Raad wordt al een aantal maanden volgens KEI geprocedeerd. Dus géén dagvaarding meer, maar een procesinleiding. Die kan nog wel worden betekend. De Hoge Raad heeft beslist dat de kantoorbetekening van art. 63 Rv. ook onder KEI kan worden uitgebracht in gevallen waarin degene voor wie het stuk is bestemd, een bekende woonplaats of een bekend werkelijk verblijf heeft in een staat waar de Betekeningsverordening II van toepassing is of die partij is bij het Haags Betekeningsverdrag.
- In deze uitspraak heeft de Hoge Raad voor het eerst geoordeeld over een onderdeel van het KEI-procesrecht. De uitrol van KEI is op 1 september van dit jaar begonnen bij de Rechtbanken Gelderland en Midden-Nederland. Bij deze rechtbanken dient digitaal te worden geprocedeerd volgens de regels van KEI-Rv, voor zover het daarbij gaat om vorderingsprocedures met verplichte procesvertegenwoordiging. In een later stadium volgt de landelijke uitrol bij alle rechtbanken.

Beroepstermijn verstrijkt nooit later dan drie kalendermaanden na uitspraak (HR 1 september 2017, ECLI:NL:HR:2017:2225)

- In deze zaak is uitspraak gedaan op 29 februari 2016. Op 31 mei 2016 is hoger beroep ingesteld. Dat is volgens het hof te laat: het hoger beroep had uiterlijk op 29 mei moeten worden ingesteld.
- De Hoge Raad acht dit correct:
  - 1) Art. 358 lid 2 BW bepaalt dat hoger beroep moet worden ingesteld binnen drie maanden "te rekenen van de dag van de uitspraak". Dit betekent dat het rechtsmiddel moet worden aangewend *binnen* drie maanden na de dag waarop de uitspraak is gedaan.
  - 2) Die regel brengt tot uitdrukking dat de dag van de uitspraak zelf niet meetelt. De driemaandentermijn loopt daardoor pas af aan het einde van de daarmee overeenstemmende dag drie maanden later (en is niet al verstreken aan het begin van die dag). De laatste dag van die termijn is dan ook niet later gelegen dan drie maanden na de dag van de uitspraak zelf, in dit geval dus 29 mei 2016.
  - 3) Deze regel wordt in de praktijk toegepast en is goed hanteerbaar: de dag waarop de termijn verstrijkt heeft hetzelfde nummer als de dag van de uitspraak. Dat is alleen anders als de maand waarin de termijn afloopt, korter is. Dan eindigt de termijn op de laatste dag van die maand (dus als uitspraak is gedaan op 28/29 februari, 30 april of 30 september). Een en ander behoudens de Algemene Termijnenwet.

'Toets algemene voorwaarden cumulatief op oneerlijkheid' (HR 8 september 2017, ECLI:NL:HR:2017:2275)

- De overeenkomst met een consument-huurder bevat een onderhuurverbod. De algemene voorwaarden bepalen dat bij verboden onderhuur i) een boete is verschuldigd én ii) een verplichting tot afdracht geldt.
- De Hoge Raad oordeelt dat voor de beoordeling van de oneerlijkheid van deze bedingen moet worden nagegaan wat de cumulatieve werking is van *alle* bedingen van een overeenkomst tussen een verkoper en een consument. Dit oordeel is conform het arrest Radlinger van het HvJEU (HvJEU 21 april 2016, C/377-14, ECLI:EU:C:2016:283). Uit dit arrest volgt dat indien in een huurovereenkomst bij verboden onderhuur zowel een boete is verschuldigd als een verplichting tot afdracht geldt, de rechter dient te onderzoeken of het cumulatieve effect van deze rechtsgevolgen ertoe leidt dat sprake is van een oneerlijk beding als bedoeld in de Richtlijn.

De nieuwsbrief Civiele Procespraktijk is bestemd voor correspondenten van de Sectie Cassatie van Ekelmans & Meijer Advocaten en voor andere geïnteresseerden, en verschijnt vier keer per jaar. Een ieder die zich wil abonneren op deze – gratis – nieuwsbrief, kan zich aanmelden op het adres cassatie@ekelmansenmeijer.nl. Ook afmeldingen kunnen aan dit adres worden gericht.

Voetnoten

- [HR 7 juli 2017, ECLI:NL:HR:2017:1274; NJ 2017/305](#)
- [HR 7 juli 2017, ECLI:NL:HR:2017:1278; NJ 2017/283](#)
- [HR 1 september 2017, ECLI:NL:HR:2017:2225](#)
- [HR 8 september 2017, ECLI:NL:HR:2017:2275](#)